

Arrest

nr. 322 701 van 28 februari 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X is de echtgenoot van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer X. De verzoekende partijen halen dezelfde asielmotieven aan, de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven en in beide verzoekschriften wordt hetzelfde middel ontwikkeld. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365)

2. Over de gegevens van de zaken

De verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 december 2021 België binnen met hun paspoorten en verzoeken dezelfde dag om internationale bescherming. Op 27 september 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 september 2024 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Bogota, waar u heel uw leven woonde in verschillende deelgemeenten.

U was werkzaam bij een medisch bedrijf. In mei 2017 tijdens een lunchpauze werd u buiten aangesproken door leden van de ELN (Ejército de Liberación Nacional, een revolutionaire gewapende beweging) die u informatie over uw werkgever vroegen, bedreigden, en zeiden dat ze u nog zouden contacteren. U deed hiervan aangifte, beëindigde uw tewerkstelling, en verhuisde. In maart 2020 werd u op de terugweg van uw huwelijksreis aangehouden door geüniformeerde leden van de ELN, die u opnieuw naar uw oude werkgever vroegen en vervolgens om informatie over uw nieuw werk vroegen. Ook hiervan deed u aangifte. In het najaar van 2020 stopte u opnieuw met werken en verhuisde u. In de loop van 2021 werd u door leden van de ELN vanop een motorfiets beschoten, maar kon ontkomen. Ook hiervan deed u aangifte, waarop u besloot om het land te verlaten.

U verliet Colombia op 7 december 2021 samen met uw vrouw V(...) M(...), L(...) Y(...) (O.V. nr. (...)) en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België, waar u aankwam op 8 december 2021 en een verzoek om internationale bescherming deed op 9 december 2021.

Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: identiteitskaart, paspoort, documentatie auto, huwelijksakte, documenten omtrent uw onderwijs en tewerkstelling, twee klachten bij de fiscalia, brief en mails aan de fiscalia, reisdocumenten, identiteitskaart van uw vrouw, paspoort van uw vrouw, en een opleidingscertificaat van uw vrouw. U bezorgde ook nog de internetlinks naar uw klachten bij de fiscalia.

U maakte ook opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U komt niet in aanmerking voor de status van vluchteling noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

U verklaarde dat u in Colombia meermaals bedreigd werd door de ELN, en dat er ook een aanslag op u plaatsgreep. U kan niet aannemelijk maken dat u omwille daarvan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren om onderstaande redenen.

1. U maakt niet aannemelijk dat u in 2017 bedreigd werd door de ELN.

1.1. Tegenstrijdige verklaringen. U verklaart initieel dat u niemand anders kende bij uw bedrijf die bedreigd werd. Daarop verklaart u echter dat u met uw baas had gesproken, en dat hij te kennen gaf dat hij bedreigd geweest was (CGVS p. 8).

1.2. Weinig geloofwaardige verklaringen over het gedrag van uw baas. U verklaarde dat u door de bedreigers informatie gevraagd werd omtrent de privésituatie van uw baas, zoals diens familie en kinderen (CGVS p. 5). U stelt evenwel dat toen u dit tegen hem vertelde, hij hier volledig nonchalant mee omging en deed alsof het normaal was (CGVS p. 8). Er zou verwacht kunnen worden dat als iemand verklaart dat gewapende mannen informatie over zijn gezin wilden, hij toch een beetje zou reageren.

1.3. Weinig geïnteresseerde houding tegenover uw baas. U verklaarde dat u praatte over het voorval met uw baas, en dat hij verklaarde dat hij zelf ook al bedreigd werd. U geeft evenwel te kennen dat u daar niet meer diepgaand met hem over gepraat hebt, en zelfs niet weet of hij daarvoor een klacht heeft ingediend (CGVS p. 8). Gevraagd waarom u daar niet dieper op inging, wijt u dit aan zijn schijnbaar nonchalante houding (CGVS p. 8). Nochtans zou u volgens uw vrouw zeer angstig geweest zijn (CGVS 2 p. 5), wat het weinig geloofwaardig maakt dat u zich zo snel zou laten afwimpelen.

1.4. Tegenstrijdige verklaringen over de impact van het incident op uw sociaal leven. U verklaart dat u door uw achterdocht na het incident verschillende goede vrienden kwijtraakte, waaronder iemand met wie u nog samen aan de universiteit had gezeten. Ook uw vrouw zou een goede vriendin zijn kwijtgeraakt (CGVS p. 9, 10). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie al weinig vrienden hadden voor het incident en kan geen specifieke personen benoemen met wie jullie het contact kwijtraakten, en gevraagd of u bijvoorbeeld vrienden had van aan de universiteit, ontkent ze (CGVS2 p. 7).

1.5. Weinig aannemelijk dat men u tout court zou willen bedreigen. U geeft aan dat uw baas te kennen gaf zelf al bedreigd geweest te zijn (zie supra), wat aangeeft dat de ELN toch al een zekere kennis over uw baas had. Het is daarom maar de vraag waarom men nog eens extra informatie over uw baas wou via u. U verwijst voor het overige niet naar andere specifieke eisen van uw belagers.

2. U maakt niet aannemelijk dat u in 2020 tegengehouden werd en bedreigd door de ELN.

2.1. De ELN was niet actief op de locatie waar u tegengehouden zou zijn. Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier en beschikbaar is online (zie infra) blijkt dat de ELN niet openlijk actief zijn in het departement Tolima, waar u volgens uw klacht zou zijn bedreigd (document 7). U verklaarde nochtans dat u tegengehouden werd door mensen in militaire kledij die jullie documenten vroegen en gegevens ingaven in een computer vooraleer ze u bedreigden (CGSV p. 5, 6). Dat men zodanig openlijk zou opereren (militaire kledij, openbare weg) en willekeurige wagens zou tegenhouden (ze wisten kennelijk niet wie u was voor ze uw gegevens opzochten) is enkel denkbaar in een gebied waar het ELN controle zou uitoefenen.

2.2. Er verstreek veel tijd tussen de beide incidenten. U zou een eerste keer bedreigd zijn in 2017, en op dat moment zou u enkel gevraagd geweest zijn om informatie te geven over uw werkgever, wat u evenwel niet deed (zie supra). Vervolgens zouden de militanten die u in 2020 tegenhielden terug hebben verwezen

naar uw werk bij uw voormalige werkgever (CGVS p. 15, 16). Het is maar moeilijk voor te stellen dat u op basis van een minimale interactie met de ELN drie jaar later nog steeds op hun radar zou komen.

2.3. Het gedrag van de ELN militanten was weinig consistent. U beweert de militanten die u aanhielden niet terugverwezen naar de eisen die hun strijdmakkers u drie jaar eerder stelden, noch naar uw gebrek aan medewerking toen (CGVS p. 16), wat nog eens zo vreemd is; u zou jarenlang in de aandacht van de ELN lopen omdat u ooit eens werkte voor een klein bedrijf met zo'n tien werknemers (CGVS p. 9), maar dat u al eens door hen bedreigd werd en niet aan hun eisen tegemoet kwam ontging hen blijkbaar.

2.4. U zette uw leven gewoon voort ondanks de raad van de aanklager om van werk en adres te veranderen. U verklaarde dat u na tegengehouden te zijn in 2020 nog zeven maanden op uw oude adres bleef wonen (CGVS p. 12) en nog zes maanden bij de bank bleef werken (CGVS p. 10). U had nochtans uitgebreid verteld over uw nieuwe werkgever tegen de ELN-militanten (CGVS p. 15, 16). Hier op gewezen, stelt u eerst dat het moeilijk was om te verhuizen omwille van de COVID-epidemie en dat u geen functie meer had bij de bank waarvoor u buiten moest komen (CGVS p. 12, 16, 17). De moeilijkheden omtrent de COVID-epidemie wegen evenwel niet op tegen een vrees voor uw leven. Daarnaast is het opmerkelijk dat u zich veilig genoeg voelde nog te blijven werken bij een werkgever waarover u uw vervolgers al uitgebreid geïnformeerd had.

2.5. Tegenstrijdige verklaringen over uw werk na de tweede bedreiging. U verklaarde initieel dat u niet meteen met uw werk stopte na de raad om dit te doen, aangezien u minder risico liep omdat niet buiten moest komen (zie supra). Daarop verklaart u evenwel dat u weldegelijk de baan op moest in de periode na de tweede bedreiging (CGVS p. 19, 20). Dit maakt het nog eens zo vreemd dat u uw werk zou blijven uitoefenen.

2.6. Tegenstrijdige verklaringen over het moment van uw verhuis. U verklaart initieel dat u verhuisde van Suba naar Funza in 2019 (CGVS p. 7, 8), maar vervolgens situeert u deze verhuis in oktober 2020, na de tweede bedreiging (CGVS p. 12). Bij de opmerkingen op de notities (document 14) wijt u dit aan de vertaler, wat echter slechts een blote bewering is.

3. U maakt niet aannemelijk dat u in 2021 het slachtoffer was van een moordpoging door de ELN.

3.1. Voorgaande incidenten niet geloofwaardig. U verklaart dat de mensen die u in 2021 beschoten, te kennen gaven dat ze van de ELN waren en u een klootzak vonden (CGVS p. 6), wat terug refereert aan de eerdere incidenten (CGVS p. 5, 6, 15). Nochtans, als de voorgaande incidenten niet werkelijk plaatsgegrepen hebben, is het niet geloofwaardig dat de ELN u gericht zou willen doden.

3.2. Gebrek aan bewijsstukken. U verklaart dat u tweemaal beschoten werd maar kon wegduiken, waarop een toevallig passerende politiepatrouille de achtervolging van de schutters inzette (CGVS p. 6, 18). Van een dergelijk incident met onmiddellijk tussenkomst van de politie kan verwacht worden dat er door de politie stukken opgemaakt worden zoals een proces-verbaal, dat ze uw verklaringen opnemen, een spooronderzoek doen, etc., maar het enige stuk dat u voorlegt is een door uzelf opgestelde brief (document 8). Ook hebt u kennelijk geen aangifte gedaan op de geijkte manier, zoals u voor de twee voorgaande incidenten wel gedaan zou hebben en waarvan u een formulier met een zaaknummer kan voorleggen (documenten 6, 7), hoewel u naar eigen zeggen wel naar de fiscalia gegaan bent die dag (CGVS p. 6).

3.3. Op zich weinig geloofwaardig incident. Enerzijds is het maar moeilijk voor te stellen dat de ELN de moeite zou nemen om u op te sporen en een doodseskader er op uit zou sturen om u gericht te doden in de metropool Bogota omwille van zeer minimale vergrijpen van uw kant, namelijk dat u niet verder openstond voor contacten met hen nadat u al informatie gegeven had over uw werkgevers. Daarenboven was u ook tewerkgesteld bij weinig prominente werkgevers – een klein medisch bedrijf en een bank, op zich niet meteen een grond om een doodsvonnis over u uit te spreken. Anderzijds is het ook opmerkelijk dat u zo makkelijk kon weggelopen van uw belagers; u zou hen tot dichtbij genaderd zijn, maar dan twee kogels hebben kunnen ontwijken door weggesprongen te zijn, en daarop gered door de wel zeer toevallige tussenkomst van een politiepatrouille (CGVS p. 6, 18, 19). Zowel het motief voor het incident als het incident zelf komen daarom als weinig geloofwaardig over.

4. Elementen die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

4.1. Tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom u een paspoort haalde. U verklaarde dat u besloot om het land te verlaten na het derde incident in december 2021 (CGVS p. 6), maar dat u daarvoor reeds een paspoort had aangevraagd omdat u naar de VS wou reizen met uw vrouw, waarvoor u evenwel geen visum kon regelen (CGVS p. 7). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat ze samen met u haar paspoort aanvraag, en dat ze haar zus in Argentinië wou bezoeken. Er echter op gewezen dat u verklaarde dat jullie het plan zouden hebben gehad om naar de VS te reizen, ontkent ze dit categoriek (CGVS2 p. 4, 8). Later in het interview, nadat ze in de middagpauze met u kon praten, stelt ze haar verklaringen hierover bij (CGVS p. 11; CGVS2 p. 9), maar zo'n dergelijke wijziging achteraf kan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet herstellen. Omdat het moment en het motief voor het halen van een paspoort van belang is om de werkelijke reden waarom en moment waarop u besloot uw land van herkomst te verlaten, ondermijnt dit uw algemene geloofwaardigheid.

5. De door u voorgelegde documenten vermogen het niet de bovenstaande vaststellingen om te buigen.

5.1. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en kunnen de geloofwaardigheid van een geloofwaardig relaas enkel versterken, niet een ongeloofwaardig relaas rechttrekken.

5.2. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw huwelijksakte, het document omtrent uw auto, de stukken omtrent uw tewerkstelling en onderwijs, en uw reisdocumenten (documenten 1, 2, 3, 4, 5, 9) – deze documenten hebben betrekking op zaken zoals uw identiteit, uw tewerkstelling, etc. die het CGVS op zich niet betwist. Wat betreft de documenten omtrent uw tewerkstelling, welke u in verband brengt met de vervolgingsfeiten, kan er wel op gewezen worden dat uit de stukken die u voorlegt op zich geen band met de door u voorgehouden vervolgingsfeiten blijkt.

5.3. Wat betreft de klachten gedaan bij de fiscalia (documenten 6, 7, 15). Deze stukken tonen hooguit aan dat u deze klachten gedaan hebt, maar niet dat hetgeen u beweert werkelijk gebeurd is.

5.4. Wat betreft de brief die u zelf heeft opgesteld en gemaaild naar de instanties (document 8), gaat het slechts om uw weergave van de beweerdde feiten, wat op zich niet meer bewijst dan dat u deze bewering maakt.

5.5. De (overige) opmerkingen die u bij de notities van het onderhoud formuleerde (document 14) hebben geen betrekking op de bovenstaande argumentatie.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de

activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Bogota, waar u heel uw leven woonde in verschillende deelgemeenten.

Uw man was werkzaam bij een medisch bedrijf. In mei 2017 tijdens een lunchpauze werd hij buiten aangesproken door leden van de ELN (Ejército de Liberación Nacional, een revolutionaire gewapende beweging) die hem informatie over zijn werkgever vroegen, bedreigden, en zeiden dat ze hem nog zouden contacteren. Hij deed hiervan aangifte, beëindigde zijn tewerkstelling, en jullie verhuisden. In maart 2020 werden jullie op de terugweg van jullie huwelijksreis aangehouden door geüniformeerde leden van de ELN, die uw man om informatie over zijn voormalige werkgever vroegen en ook om informatie over zijn nieuw werk vroegen. Ook hiervan deed hij aangifte. In het najaar 2020 stopte hij opnieuw met zijn werk en verhuisden jullie. In de loop van 2021 werd hij door leden van de ELN vanop een motorfiets beschoten, maar kon ontkomen. Ook hiervan deed hij aangifte, waarop jullie besloten om het land te verlaten.

U verliet Colombia op 7 december 2021 samen met uw echtgenoot M(...) A(...), J(...) F(...) (O.V. nr. (...)) en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België, waar u aankwam op 8 december 2021 en een verzoek om internationale bescherming deed op 9 december 2021.

Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: identiteitskaart, paspoort, een opleidingscertificaat, documentatie van de auto van uw man, huwelijksakte, documenten omtrent onderwijs en tewerkstelling van uw man, klachten, brief en mails aan de fiscalia, reisdocumenten, identiteitskaart van uw man, en het paspoort van uw man. nog de internetlinks naar uw klachten bij de fiscalia.

Uw man maakte ook opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U komt niet in aanmerking voor de status van vluchteling noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Aangezien u zich in uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde zaken beroept als uw echtgenoot, kan in uw zaak dezelfde beslissing genomen worden

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2017 bedreigd werd door leden van *Ejército de Liberación Nacional* (hierna: ELN), daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of hij al dan niet iemand bij het bedrijf kende die ook bedreigd werd, voeren de verzoekende partijen aan dat er in het interview gevraagd werd of verzoeker andere collega's kende die bedreigd werden en zijn antwoord hierop nee was omdat zijn baas zijn collega niet is. Waar de adjunct-commissaris ingaat op het gedrag van verzoekers baas, betogen de verzoekende partijen dat "*het voor zijn baas geen nieuwe gevaarlijke informatie was*", daar verzoekers baas in het verleden dit probleem al had en er daarom niet door schrok. Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekers houding tegenover zijn baas, lichten de verzoekende partijen toe dat verzoeker op dat moment heel bang was, en hij wel meer informatie wou, maar deze niet kreeg van zijn baas. Aangaande de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen wat betreft de impact van de eerste bedreiging op hun sociaal leven, lichten zij toe dat verzoekster veel stress had tijdens het interview. Bovendien werd de naam van verzoekers vriend verkeerd uitgesproken, namelijk Arb. in plaats van Arw., waardoor verzoekster "*het niet wist*", aldus de verzoekende partijen. Waar de adjunct-commissaris stelt dat het *tout court* weinig aannemelijk is dat men verzoeker zou willen bedreigen, geven de verzoekende partijen aan "*dat het kan dat zijn baas misschien een nieuw telefoonnummer had en dat de andere groep via nieuwe informatie zijn baas hoopte te bereiken*".

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen motiveert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2020 tegengehouden en bedreigd werd door ELN aangezien zij niet aanwezig waren in de regio waar de bedreiging zou hebben plaatsgevonden, lichten de verzoekende partijen toe "*dat ELN daar wel werkt en dat er geen totale controle is*". Zij verwijzen hierbij naar een artikel van *Defensoría del Pueblo*, waarin men waarschuwt voor de gebieden waar ELN zich bevindt. Aangaande het inconsistente gedrag van de ELN-leden, geven de verzoekende partijen aan dat "*indien deze mensen deze informatie hebben opgeslagen in hun computer, deze informatie na jaren ook naar boven kan komen*". Zij voegen toe dat verzoeker tijdens zijn interview vergeten is om dit probleem uit te leggen. Waar de adjunct-commissaris opmerkt dat verzoeker zijn leven gewoon voortzette ondanks de raad van de aanklager om van werk en adres te veranderen, betogen de verzoekende partijen dat het niet gemakkelijk was om te verhuizen tijdens de COVID-19-pandemie, en dat hoewel zij het probeerden, dit niet lukte. Aangaande verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn werk na de tweede bedreiging, geven de verzoekende partijen aan dat verzoekers werk normaal op straat was, maar dit door COVID-19 veranderde, en hij dan thuis werkte, waar hij zich veiliger voelde. Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het moment van de verhuis naar Funza, stellen de verzoekende partijen dat oktober 2020 correct is en het kan zijn dat er een verwarring gebeurd is.

Waar de adjunct-commissaris wijst op een gebrek aan bewijsstukken van de moordpoging op verzoeker, menen de verzoekende partijen dat de moordpoging wel geloofwaardig is, en stellen zij dat verzoeker een e-mail heeft gestuurd naar de politie, die de klacht heeft ontvangen. Verder betogen de verzoekende partijen, waar de adjunct-commissaris stelt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker dermate

geviseerd zou worden omwille van zeer minimale vergrijpen langs zijn kant en hij bovendien tewerkgesteld was bij weinig prominente werkgevers, dat de bank zeer groot is en dat verzoeker veel geluk heeft gehad dat hij is kunnen ontsnappen.

Waar de adjunct-commissaris voorts stelt dat de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande de reden waarom zij een paspoort haalden en dit hun algemene geloofwaardigheid ondermijnt, stellen zij dat verzoekster de visa naar de Verenigde Staten vergeten was, en zij dit zich herinnerde nadat zij met verzoeker gepraat had.

Aangaande de veiligheidssituatie in Colombia verwijzen de verzoekende partijen naar verschillende bronnen met betrekking tot de situatie in Colombia, die zij citeren, evenwel zonder de betrokken artikels en rapporten te voegen of de consulteerbare weblink ervan te vermelden. Zij voegen toe dat er in Colombia nog *“voortdurende ontheemdingen plaatsvinden”* en zijn van mening dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst altijd op de vlucht zullen leven en geen stabiel leven kunnen uitbouwen. Zij benadrukken dat verzoeker zich in het vizier van ELN bevindt en bij terugkeer in de problemen vreest te komen.

3.1.2. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Colombia, omwille van problemen die verzoeker had met ELN. Verzoeker zou in mei 2017 aangesproken zijn door leden van ELN, die informatie over zijn werkgever gevraagd zouden hebben, hem bedreigd zouden hebben en gezegd zouden hebben dat ze hem nog zouden contacteren. Verzoeker zou hiervan aangifte hebben gedaan en vervolgens zijn werk hebben stopgezet en verhuisd zijn. In maart 2020 zouden de verzoekende partijen op de terugweg van hun huwelijksreis aangehouden zijn door leden van ELN in uniform die opnieuw naar verzoekers oude werkgever gevraagd zouden hebben en vervolgens om informatie over zijn nieuw werk gevraagd zouden hebben. Verzoeker zou ook hiervan aangifte gedaan hebben en zou in het najaar van 2020 verhuisd zijn en gestopt zijn met werken. Op 1 december 2021 zou verzoeker door leden van ELN vanop een motorfiets beschoten zijn, maar kunnen ontkomen zijn. Ook hiervan zou hij aangifte gedaan hebben. Na dit derde incident, besloten de verzoekende partijen Colombia te verlaten.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van de problemen die verzoeker met ELN gekend zou hebben.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen overweegt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker in 2017 bedreigd werd door leden van ELN. De adjunct-commissaris motiveert hierover terecht als volgt in hoofde van verzoeker:

“1.1. Tegenstrijdige verklaringen. U verklaart initieel dat u niemand anders kende bij uw bedrijf die bedreigd werd. Daarop verklaart u echter dat u met uw baas had gesproken, en dat hij te kennen gaf dat hij bedreigd geweest was (CGVS p. 8).

1.2. Weinig geloofwaardige verklaringen over het gedrag van uw baas. U verklaarde dat u door de bedreigers informatie gevraagd werd omtrent de privésituatie van uw baas, zoals diens familie en kinderen (CGVS p. 5). U stelt evenwel dat toen u dit tegen hem vertelde, hij hier volledig nonchalant mee omging

en deed alsof het normaal was (CGVS p. 8). Er zou verwacht kunnen worden dat als iemand verklaart dat gewapende mannen informatie over zijn gezin wilden, hij toch een beetje zou reageren.

1.3. Weinig geïnteresseerde houding tegenover uw baas. U verklaarde dat u praatte over het voorval met uw baas, en dat hij verklaarde dat hij zelf ook al bedreigd werd. U geeft evenwel te kennen dat u daar niet meer diepgaand met hem over gepraat hebt, en zelfs niet weet of hij daarvoor een klacht heeft ingediend (CGVS p. 8). Gevraagd waarom u daar niet dieper op inging, wijt u dit aan zijn schijnbaar nonchalante houding (CGVS p. 8). Nochtans zou u volgens uw vrouw zeer angstig geweest zijn (CGVS 2 p. 5), wat het weinig geloofwaardig maakt dat u zich zo snel zou laten afwimpelen.

1.4. Tegenstrijdige verklaringen over de impact van het incident op uw sociaal leven. U verklaart dat u door uw achterdocht na het incident verschillende goede vrienden kwijtraakte, waaronder iemand met wie u nog samen aan de universiteit had gezeten. Ook uw vrouw zou een goede vriendin zijn kwijtgeraakt (CGVS p. 9, 10). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie al weinig vrienden hadden voor het incident en kan geen specifieke personen benoemen met wie jullie het contact kwijtraakten, en gevraagd of u bijvoorbeeld vrienden had van aan de universiteit, ontkent ze (CGVS2 p. 7).

1.5. Weinig aannemelijk dat men u tout court zou willen bedreigen. U geeft aan dat uw baas te kennen gaf zelf al bedreigd geweest te zijn (zie supra), wat aangeeft dat de ELN toch al een zekere kennis over uw baas had. Het is daarom maar de vraag waarom men nog eens extra informatie over uw baas wou via u. U verwijst voor het overige niet naar andere specifieke eisen van uw belagers."

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij, ter verklaring van verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het feit of hij al dan niet iemand anders kende bij het medisch bedrijf die ook bedreigd werd, aanvoeren dat er verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) gevraagd werd of hij andere collega's kende die bedreigd werden, en hij ontkennend antwoordde omdat zijn baas zijn collega niet is. De Raad merkt namelijk op dat er verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij nog andere mensen kent bij VHF die bedreigd werden, en geenszins werd gespecificeerd dat de vraag enkel betrekking had op collega's (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Dit in acht genomen, is verzoeker niet eenduidig waar hij initieel verklaart niemand te kennen binnen het bedrijf die ook bedreigd werd, en nadien verklaart dat zijn baas ook al bedreigingen ontvangen had.

Aangaande het gedrag van zijn baas in reactie op het feit dat de bedreigers vroegen naar diens privésituatie, betogen de verzoekende partijen dat dit voor de baas geen nieuwe gevaarlijke informatie was aangezien hij in het verleden al bedreigd werd, en hij er daarom niet van schrok. Echter blijkt verzoeker geen diepgaand gesprek te hebben gehad met zijn baas over de bedreigingen die hij in het verleden zou hebben gekregen en hem daarover ook geen verdere informatie te hebben gevraagd, waardoor hij logischerwijze geen kennis kan hebben gehad van de inhoud van deze eerdere bedreigingen en of toen ook het gezin van zijn baas hierbij werd betrokken. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat verzoeker meer informatie wou maar dit niet kreeg van zijn baas, stelt de Raad vast dat dit een bewering *post factum* is, aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet laat blijken dat hij geprobeerd heeft meer informatie te bekomen, maar daarentegen net verklaart dat hij niet om meer informatie vroeg bij zijn baas omdat die een nonchalante houding vertoonde en deed alsof het normaal was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Waar zij in hun verzoekschriften benadrukken dat verzoeker zeer bang was, zoals verzoekster ook tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5), merkt de Raad op dat er van verzoeker dan net verwacht kan worden dat hij toch enige poging zou ondernemen om meer informatie te weten te komen om het risico waaraan hij wordt blootgesteld terdege te kunnen inschatten, wat *in casu* echter niet het geval blijkt te zijn.

Wat betreft de impact van de eerste bedreiging op hun sociaal leven, voeren de verzoekende partijen ter verschoning van hun tegenstrijdige verklaringen in dit verband aan dat de naam van verzoekers vriend verkeerd werd uitgesproken, namelijk als Arb. in plaats van Arw., wat een blote bewering is die door hen niet wordt gestaafd. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekster in eerste instantie stelt dat verzoeker geen vrienden had op de universiteit en zij evenmin kennissen van hem bij naam kent (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7-8). Tevens stelt de Raad vast dat, hoe de naam in kwestie uitgesproken zou zijn buiten beschouwing gelaten, verzoekster nadien, wanneer zij wordt geconfronteerd met de naam Arw., verklaart dat dit een kennis is van haar man, maar zij niet stelt dat zij goede vrienden waren, noch dat verzoeker bepaalde goede vriendschappen verloren zou zijn door de incidenten met ELN (*Ibid.*). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster pas nadat ze met verzoeker tijdens de pauze kon praten, haar verklaringen bijstelt aangaande J. A. V., die ze dan toch zou kennen maar die eerder een vriend van haar man zou zijn (*Ibid.*, p. 9). Waar

zij nog stellen dat verzoekster veel stress had tijdens haar persoonlijk onderhoud, toont zij niet aan dat haar oordeelsvermogen hierdoor dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De verzoekende partijen slagen er dan ook niet in hun tegenstrijdige verklaringen aangaande de impact van de eerste bedreiging op hun kennissen- dan wel vriendenkring, te verklaren of te verschonen.

Waar de adjunct-commissaris verder stelt dat het weinig aannemelijk is dat men verzoeker *tout court* zou willen bedreigen, aangezien zijn baas door hen al bedreigd geweest is, voeren zij aan dat *“het kan zijn dat zijn baas misschien een nieuw telefoonnummer had en dat de andere groep via nieuwe informatie zijn baas hoopte te bereiken”*, wat echter een loutere veronderstelling is die zij niet staven met enig begin van bewijs.

Het betoog van de verzoekende partijen is aldus niet afdoend om de bovenstaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2020 tegengehouden en bedreigd werd door ELN:

“2.1. De ELN was niet actief op de locatie waar u tegengehouden zou zijn. Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier en beschikbaar is online (zie infra) blijkt dat de ELN niet openlijk actief zijn in het departement Tolima, waar u volgens uw klacht zou zijn bedreigd (document 7). U verklaarde nochtans dat u tegengehouden werd door mensen in militaire kledij die jullie documenten vroegen en gegevens ingaven in een computer vooraleer ze u bedreigden (CGSV p. 5, 6). Dat men zodanig openlijk zou opereren (militaire kledij, openbare weg) en willekeurige wagens zou tegenhouden (ze wisten kennelijk niet wie u was voor ze uw gegevens opzochten) is enkel denkbaar in een gebied waar het ELN controle zou uitoefenen.

2.2. Er verstreek veel tijd tussen de beide incidenten. U zou een eerste keer bedreigd zijn in 2017, en op dat moment zou u enkel gevraagd geweest zijn om informatie te geven over uw werkgever, wat u evenwel niet deed (zie supra). Vervolgens zouden de militanten die u in 2020 tegenhielden terug hebben verwezen naar uw werk bij uw voormalige werkgever (CGVS p. 15, 16). Het is maar moeilijk voor te stellen dat u op basis van een minimale interactie met de ELN drie jaar later nog steeds op hun radar zou komen.

2.3. Het gedrag van de ELN militanten was weinig consistent. U beweert de militanten die u aanhielden niet terugverwezen naar de eisen die hun strijdmakers u drie jaar eerder stelden, noch naar uw gebrek aan medewerking toen (CGVS p. 16), wat nog eens zo vreemd is; u zou jarenlang in de aandacht van de ELN lopen omdat u ooit eens werkte voor een klein bedrijf met zo'n tien werknemers (CGVS p. 9), maar dat u al eens door hen bedreigd werd en niet aan hun eisen tegemoet kwam ontging hen blijkbaar.

2.4. U zette uw leven gewoon voort ondanks de raad van de aanklager om van werk en adres te veranderen. U verklaarde dat u na tegengehouden te zijn in 2020 nog zeven maanden op uw oude adres bleef wonen (CGVS p. 12) en nog zes maanden bij de bank bleef werken (CGVS p. 10). U had nochtans uitgebreid verteld over uw nieuwe werkgever tegen de ELN-militanten (CGVS p. 15, 16). Hier op gewezen, stelt u eerst dat het moeilijk was om te verhuizen omwille van de COVID-epidemie en dat u geen functie meer had bij de bank waarvoor u buiten moest komen (CGVS p. 12, 16, 17). De moeilijkheden omtrent de COVID-epidemie wegen evenwel niet op tegen een vrees voor uw leven. Daarnaast is het opmerkelijk dat u zich veilig genoeg voelde nog te blijven werken bij een werkgever waarover u uw vervolgers al uitgebreid geïnformeerd had.

2.5. Tegenstrijdige verklaringen over uw werk na de tweede bedreiging. U verklaarde initieel dat u niet meteen met uw werk stopte na de raad om dit te doen, aangezien u minder risico liep omdat niet buiten moest komen (zie supra). Daarop verklaart u evenwel dat u weldegelijk de baan op moest in de periode na de tweede bedreiging (CGVS p. 19, 20). Dit maakt het nog eens zo vreemd dat u uw werk zou blijven uitoefenen.

2.6. Tegenstrijdige verklaringen over het moment van uw verhuis. U verklaart initieel dat u verhuisde van Suba naar Funza in 2019 (CGVS p. 7, 8), maar vervolgens situeert u deze verhuis in oktober 2020, na de tweede bedreiging (CGVS p. 12). Bij de opmerkingen op de notities (document 14) wijt u dit aan de vertaler, wat echter slechts een blote bewering is.”

De verzoekende partijen verwijzen naar informatie van Defensoría del Pueblo en betogen dat hieruit blijkt dat ELN zich wél in meer of mindere mate bevindt in Bogotá en Tolima. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen deze informatie niet bijvoegen en dat uit hun beschrijving ervan hoe dan ook niet blijkt dat, zelfs indien ELN in Tolima actief zou zijn, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift

aanvoeren, zij dermate controle uitoefenen dat zij openlijk in uniform zouden opereren in de regio, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel verklaarde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5).

Wat betreft het gedrag van ELN, die verzoeker na drie jaar nog steeds in het vizier zouden hebben, maar bij een tweede bedreiging niet zouden refereren aan verzoekers eerdere weigering met hen samen te werken, lichten de verzoekende partijen toe dat "*indien de mensen deze informatie hebben opgeslagen in hun computer, deze informatie na jaren ook naar boven kan komen*". De verzoekende partijen verklaren hiermee echter niet dat, hoewel de ELN-militanten wisten dat verzoeker eerder door hen bedreigd werd en zij hem reeds jaren in het vizier zouden hebben, zij niet op de hoogte bleken te zijn van het feit dat verzoeker niet ingegaan was op hun eisen en hij meteen zijn telefoonnummer had veranderd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14), waardoor het niet aannemelijk is dat zij met verzoeker opnieuw telefonisch in contact zouden trachten te staan. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat verzoeker "*in zijn interview vergeten is deze probleem uit te leggen*", is het voor de Raad niet duidelijk wat zij precies bedoelen.

Aangaande het gegeven dat de verzoekende partijen na de tweede bedreiging nog zeven maanden op hetzelfde adres bleven wonen en verzoeker nog zes maanden bij de bank bleef werken, voeren de verzoekende partijen aan dat verzoekers werk veranderde en hij tijdens de COVID-19 pandemie thuis kon werken. De Raad merkt op dat uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij initieel meer thuis kon werken, maar hij op 5 mei 2020 een brief ontving waarin stond dat men weer meer naar buiten zou gaan voor het werk en hij bovendien pas in september 2020 met deze job stopte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 19). In dit kader verklaart verzoeker eveneens dat hij in deze periode toch een tot twee keer per week naar buiten ging voor zijn job (*Ibid.*). Dat verzoeker dus louter van thuis uit werkte na de tweede bedreiging, kan niet worden gevolgd. Waar zij herhalen dat "*het niet makkelijk was om te verhuizen tijdens de COVID-epidemie*", stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de moeilijkheden omtrent een verhuis tijdens de COVID-19-pandemie niet opwegen tegen de verzoekende partijen hun beweerde vrees voor hun leven. Waar zij aangaande verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de verhuis naar Funza louter stellen dat oktober 2020 correct is en "*het kan dat er een verwarring is gebeurd*", kunnen zij deze tegenstrijdigheden, door een versie van verzoekers verklaringen te bevestigen, niet weerleggen, noch verklaren.

Bijgevolg slagen de verzoekende partijen er met voorgaand betoog niet in de bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris om te buigen.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden in de bestreden beslissingen als volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2021 het slachtoffer was van een moordpoging door ELN:

"3.1. *Voorgaande incidenten niet geloofwaardig. U verklaart dat de mensen die u in 2021 beschoten, te kennen gaven dat ze van de ELN waren en u een klotzak vonden (CGVS p. 6), wat terug refereert aan de eerdere incidenten (CGVS p. 5, 6, 15). Nochtans, als de voorgaande incidenten niet werkelijk plaatsgegrepen hebben, is het niet geloofwaardig dat de ELN u gericht zou willen doden.*

3.2. *Gebrek aan bewijsstukken. U verklaart dat u tweemaal beschoten werd maar kon wegduiken, waarop een toevallig passerende politiepatrouille de achtervolging van de schutters inzette (CGVS p. 6, 18). Van een dergelijk incident met onmiddellijk tussenkomst van de politie kan verwacht worden dat er door de politie stukken opgemaakt worden zoals een proces-verbaal, dat ze uw verklaringen opnemen, een spooronderzoek doen, etc., maar het enige stuk dat u voorlegt is een door uzelf opgestelde brief (document 8). Ook hebt u kennelijk geen aangifte gedaan op de geijkte manier, zoals u voor de twee voorgaande incidenten wel gedaan zou hebben en waarvan u een formulier met een zaaknummer kan voorleggen (documenten 6, 7), hoewel u naar eigen zeggen wel naar de fiscalia gegaan bent die dag (CGVS p. 6).*

3.3. *Op zich weinig geloofwaardig incident. Enerzijds is het maar moeilijk voor te stellen dat de ELN de moeite zou nemen om u op te sporen en een doodseskader er op uit zou sturen om u gericht te doden in de metropool Bogota omwille van zeer minimale vergrijpen van uw kant, namelijk dat u niet verder openstond voor contacten met hen nadat u al informatie gegeven had over uw werkgevers. Daarenboven was u ook tewerkgesteld bij weinig prominente werkgevers – een klein medisch bedrijf en een bank, op zich niet meteen een grond om een doodsvonnis over u uit te spreken. Anderzijds is het ook opmerkelijk dat u zo makkelijk kon weggelopen van uw belagers; u zou hen tot dichtbij genaderd zijn, maar dan twee kogels hebben kunnen ontwijken door weggesprongen te zijn, en daarop gered door de wel zeer toevallige tussenkomst van een politiepatrouille (CGVS p. 6, 18, 19). Zowel het motief voor het incident als het incident zelf komen daarom als weinig geloofwaardig over."*

De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat, waar de adjunct-commissaris motiveert dat er een gebrek is aan bewijsstukken aangaande de beweemde aanslag op verzoeker, verzoeker een e-mail heeft gestuurd naar de politie en de politie deze klacht heeft ontvangen. Uit dit document (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 8) blijkt inderdaad dat verzoeker een brief heeft gestuurd naar de politie waarin hij zijn verhaal doet, doch blijkt hieruit niet dat hieraan door de politie enig gevolg werd gegeven door een onderzoek in te stellen. Evenmin blijkt, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld, dat verzoeker een aangifte heeft gedaan op de manier waarop hij er een deed wat betreft de eerste twee bedreigingen, daar hij geen formulier met een zaaknummer voorlegt aangaande deze beweemde aanslag. De e-mail en brief in kwestie vormen dus louter een weergave van de door verzoeker beweemde gang van zaken. Waar de verzoekende partijen wat betreft de geloofwaardigheid van het incident op zich nog stellen dat "de bank heel groot is", wat zij niet staven, en dat verzoeker "heel veel geluk heeft gehad en is kunnen ontsnappen", brengen zij geen concrete elementen of argumenten aan om de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, waarin de adjunct-commissaris terecht stelt dat het niet aannemelijk is dat ELN de moeite zou nemen om verzoeker op te sporen voor dergelijke minimale feiten en het opmerkelijk is dat verzoeker zo gemakkelijk kon wegkomen van zijn belagers, om te buigen.

De adjunct-commissaris wijst er verder in de bestreden beslissingen terecht op dat de verzoekende partijen hun tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom zij een paspoort haalden, hun geloofwaardigheid ondermijnen. Hij licht dit als volgt toe in hoofde van verzoeker:

"(...) U verklaarde dat u besloot om het land te verlaten na het derde incident in december 2021 (CGVS p. 6), maar dat u daarvoor reeds een paspoort had aangevraagd omdat u naar de VS zou reizen met uw vrouw, waarvoor u evenwel geen visum kon regelen (CGVS p. 7). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat ze samen met u haar paspoort aanvroeg, en dat ze haar zus in Argentinië zou bezoeken. Er echter op gewezen dat u verklaarde dat jullie het plan zouden hebben gehad om naar de VS te reizen, ontkent ze dit categoriek (CGVS2 p. 4, 8). Later in het interview, nadat ze in de middagpauze met u kon praten, stelt ze haar verklaringen hierover bij (CGVS p. 11; CGVS2 p. 9), maar zo'n dergelijke wijziging achteraf kan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet herstellen. Omdat het moment en het motief voor het halen van een paspoort van belang is om de werkelijke reden waarom en moment waarop u besloot uw land van herkomst te verlaten, ondermijnt dit uw algemene geloofwaardigheid."

De verzoekende partijen betogen dat verzoekster vergeten was dat zij een visum naar de Verenigde Staten hadden aangevraagd, en zich dit later herinnerde nadat ze gesproken had met verzoeker. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij expliciet ontkent dat zij of haar man de bedoeling hadden een internationale reis te maken en dat zij stelt nooit een reisvisum te hebben aangevraagd en niet de intentie te hebben gehad ooit naar de Verenigde Staten te gaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 4). Aangezien verzoekster expliciet geconfronteerd werd met vragen die peilden naar haar eventuele plannen om naar de Verenigde Staten te gaan, kan het dan ook niet overtuigen dat zij dit vergeten zou zijn en dit zich pas herinnerd zou hebben toen ze het er met verzoeker over had.

Verder kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

"5. De door u voorgelegde documenten vermogen het niet de bovenstaande vaststellingen om te buigen. (...)

5.2. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw huwelijksakte, het document omtrent uw auto, de stukken omtrent uw tewerkstelling en onderwijs, en uw reisdocumenten (documenten 1, 2, 3, 4, 5, 9) – deze documenten hebben betrekking op zaken zoals uw identiteit, uw tewerkstelling, etc. die het CGVS op zich niet betwist. Wat betreft de documenten omtrent uw tewerkstelling, welke u in verband brengt met de vervolgingsfeiten, kan er wel op gewezen worden dat uit de stukken die u voorlegt op zich geen band met de door u voorgehouden vervolgingsfeiten blijkt.

5.3. Wat betreft de klachten gedaan bij de fiscalia (documenten 6, 7, 15). Deze stukken tonen hooguit aan dat u deze klachten gedaan hebt, maar niet dat hetgeen u beweert werkelijk gebeurd is.

5.4. Wat betreft de brief die u zelf heeft opgesteld en gemaaild naar de instanties (document 8), gaat het slechts om uw weergave van de beweemde feiten, wat op zich niet meer bewijst dan dat u deze bewering maakt.

5.5. De (overige) opmerkingen die u bij de notities van het onderhoud formuleerde (document 14) hebben geen betrekking op de bovenstaande argumentatie."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd

als zijnde hier hernomen. Ook de overige documenten (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 11-13), kunnen voorgaande analyse niet ombuigen, daar zij louter betrekking hebben op verzoeksters opleiding en identiteit, en zij het vluchtrelaas van de verzoekende partijen niet verder staven.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor ELN.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.2.3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van de bedreigingen die verzoeker ontvangen zou hebben van ELN en de aanslag die op hem plaatsgevonden zou hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.2.3.3. In zoverre de verzoekende partijen een nood aan internationale bescherming inroepen omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun land en regio van herkomst, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen wordt in de bestreden beslissingen aangaande de veiligheidssituatie in Colombia als volgt gemotiveerd:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen,

zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De landeninformatie waarnaar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften verwijzen – die zij overigens niet voegen – heeft betrekking op de situatie in Colombia in het algemeen, dan wel op de situatie in plaatsen als Arauca, Puerto Jordán, Cartagena del Chaira en Cauca, waardoor deze informatie, gelet op de regionale verschillen waarop in de bestreden beslissingen terecht wordt gewezen en de verklaringen van de verzoekende partijen dat zij hun hele leven in Bogotá hebben gewoond (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3), *in casu* niet relevant is. Bogotá blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Waar zij verwijzen naar voormelde informatie van Defensoría del Pueblo aangaande de aanwezigheid van ELN in verschillende delen van Colombia, waaronder Bogotá, en een niet nader genoemd noch gevoegd rapport van UNHCR aangaande het grote aantal intern ontheemden, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Colombia alsook het feit dat conflicten in bepaalde gebieden aanleiding geven tot ontheemding, niet wordt betwist. Het betoog van de verzoekende partijen doet verder geen afbreuk aan dat de vaststelling dat er in de (groot)steden, waaronder Bogotá, geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het geweld dat er plaatsvindt in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogotá is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met ELN in Colombia in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat hij en verzoekster bij terugkeer naar hun land van herkomst altijd op de vlucht zullen dienen te leven en er geen stabiel leven zullen kunnen opbouwen.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Waar de verzoekende partijen in “*de meest ondergeschikte orde*” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT